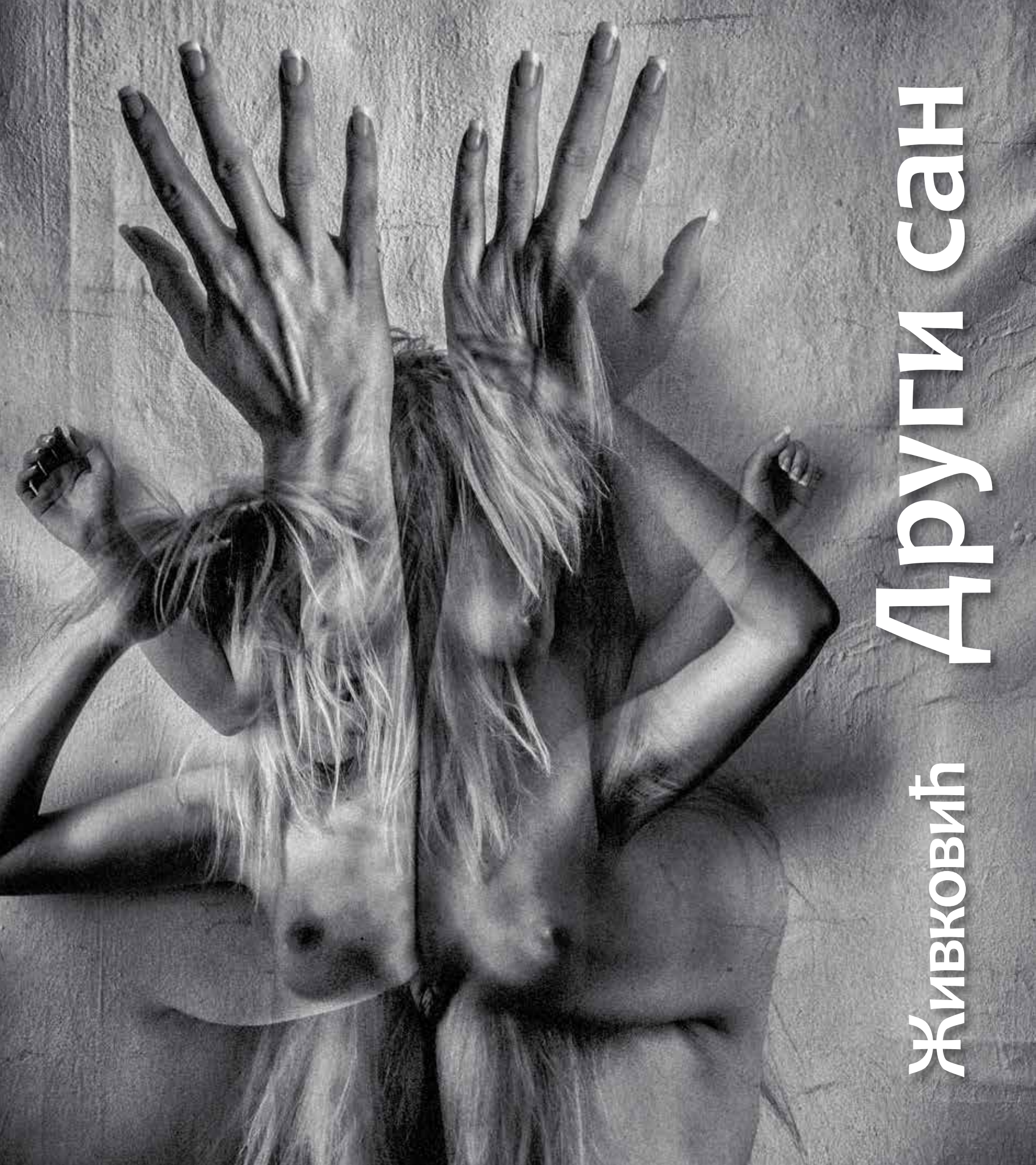

Живковић Други сан

Александру Долгију...

Милан Живковић

Други сан

Ковин, 2013

Не знам како али никада не сањам.
Тешим се тиме да сам све снове одсањао будан.

Други сан

На који начин приказати голо људско тело проблем је, колико и фасцинација, још од почетка времена. Приказати личне ставове идеала лепоте у границама моралне перцепције, представља сталне покушаје успостављања равнотеже између отворености, голицања маште и радозналости. “Без икакве сумње, не постоји ништа што привлачи пажњу посматрача толико као голо људско тело”. Овај коментар новинара и фотографа Курта Фрајтага из 1909 истинит је данас колико је и тада било.

Акт фотографија је одувек процес између откривања и скривања. Јасна амбивалентност онога што је видљиво и свега што је невидљиво или се само наслућује, стида и радозналости, обичног и провокативног. Приказ наог тела веома уско повезан је са специфичношћу друштвеног контекста времена у којем се појављује, идеја и реалности моралних начела уз неизбежни естетски идеал одређене ере. Овај фотографски мотив увек је под утицајем историје, то јест уметничке традиције, као и врло личне реакције на савремене импULSE - онако како се тумаче од стране сваког фотографа понаособ. Фотографије које су “скандалозно” приказивале наго тело почетком 20. века, када су моралне сумње и контроверзе о овој теми доживљаване као веома деликатне, тешко да би изазвале било какву реакцију у данашње време.

Порекло фотографија наог тела лежи у такозваним “академијама” из 19. века, која су сликарима и вајарима служиле као предлошци. Али са напредовањем фотографије уопште, од тога да снимају само скице другим уметницима, фотографи развијају своје уметничке амбиције. Крај деветнаестог века уметници су означили посебним термином - *fin de siècle*, који не значи само завршетак временског периода већ и почетак потпуно нових схватања у бројним областима. Људско тело је све мање табу тема а све више предмет дивљења и обожавања, од слободе у приказу до употребе у комерцијалне, рекламне али и пропагандне сврхе као што се дешавало у Немачкој где је кроз лепоту атлетских тела промовисана идеја о “надмоћној раси”.

Нова, још радикалнија визија развијена је од стране авангардних покрета након 1920-их, и огледа се у апстрактним и надреалним експериментима, као што су игре светлости и сенке или деформисана тела. Појављује се и “гламур” фотографија која има кључну улогу у моди. И свакако је немогуће заобићи “мушке” часописе који развијају специфичну визију идеализованог, пре свега, женског тела. Све ово показује како се перцепција али и морални стандарди мењају током културне историје.

Ова књига има провокативан назив. Ипак то није пуки сан о другим женама већ покушај да се на лични и, што је више могуће, оригиналан начин прикаже женско тело. Више од тридесет година, на филму или дигитално, снимане су пријатељице које су, поред поверења, имале жељу да буду део овог пројекта који се неће скоро завршити, све док будем имао могућности да држим фотоапарат. Непрекидна потрага за локацијама и моделима у великој мери зависи од времена којег, са послом који сада радим, има веома мало. Ипак и то је довољно да с времена на време, настане нека нова серија и у њој по једна фотографија коју вреди показати.

Небројено пута одговарао сам на глупа питања: како те жена пушта да то радиш? И скоро увек сам, са смешком, одговарао да би требало да брине једино онда ако се са снимања вратим без фотографија. Уосталом одавно је позната ствар да ако почнете да размишљате нечим другим а не главом од добрих фотографија нема ништа!

На крају би волео да се захвалим свима који имају било какве везе са овом књигом и њеном “шкакљивом” темом и то пре свега на поверењу без којег би све било немогуће.

Како се “то” ради

Како ваша фотографска интересовања напредују, вероватно ћете покушати да снимите и нечији акт. Та веома искрена и изазовна форма уметности омогућава ниво интимности који је далеко изнад оне коју фотограф има приликом снимања портрета. На жалост, са паранојом и двоструким моралним мерилима модерног света о голотињи, није лако снимати актове. Веома мали број правих познавалаца и поштовалаца уметности ваше фотографије гледаће као покушај исказивања емоција. Већина ће без икаквог размишљања разбити мистични вео сваке сцене потпуно баналним али невероватно регуларним питањем: ко је ово?

Дефинисање акт фотографије односно фотографије голог тела далеко је од једноставног. Свакако најједноставнији заједнички именитељ јесте да је особа на фотографији приказана без одеће. Најтежи део овог уметничког правца јесте да голотиња има сврху, односно да постоји разлог који је јасно видљив. Без тога ваше фотографије могу постати нешто што припада потпуно другој врсти “уметности”. Пронаћи неког ко хоће да позира без одеће није једноставно (осим ако не користите професионалне моделе до којих се долази путем агенција) јер ова врста фотографије захтева обострано поверење првенствено везано за коришћење фотографија - али и за процес фотографисања. Пронаћи добре и комуникативне моделе озбиљан је задатак. Фотографисање вашег партнера може бити решење и дати добре резултате, јер то тело свакако познајете веома добро. Али ако радите са неким кога пре снимања нисте видели наог процес ће бити подједнако занимљиво истраживање за вас, модела - али и за гледаоца. Покушајте да истакнете особине које су вас заинтригирале јер оно чему тежимо јесу фотографије изнад просека. То не подразумева супермоделе нити савршена тела - њих ионако виђамо сваки дан на рекламама, савршено ретуширана и толико “упеглана” да више подсећају на платичне лутке него на реалне људе.

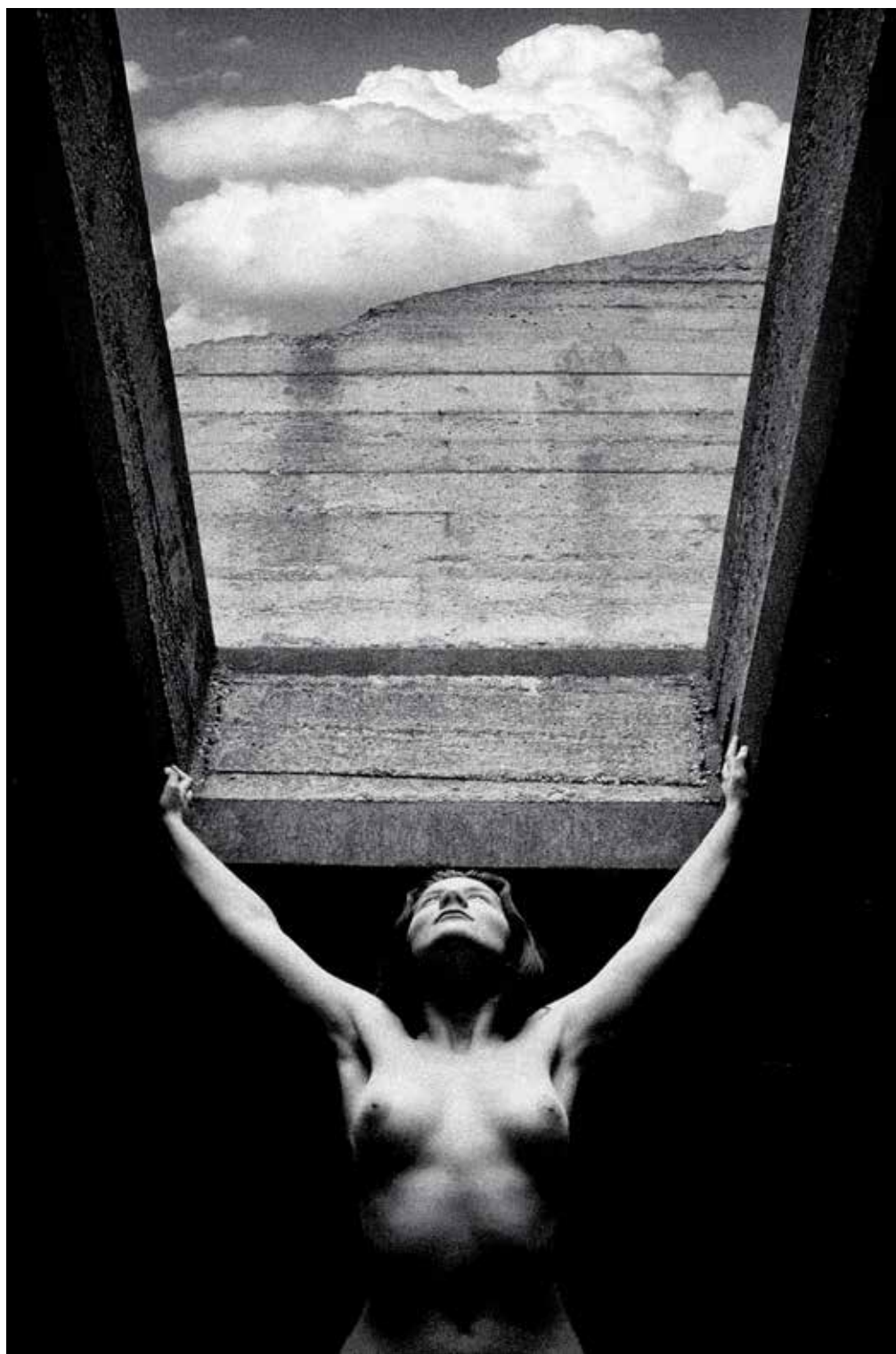
Како би снимили поједине сцене модел мора да прати ваша упутства али на вама је да испоштујете границе доброг укуса и пре свега границу онога шта је модел спреман да покаже на фотографији. Дигитални начин фотографисања омогућава веома брзо стицање поверења јер сте у могућности да покажете шта сте снимили и да уједно коригујете неки недостатак на следећој фотографији. Време прегледања искористите за свакако најважнију ствар а то је разговор у којем, поред коментара појединих снимака, мора бити комплимената и то оних искрених. Ово ће вероватно бити ваш највећи проблем. Као мали пример може да послужи анегдота са радионице акт-фотографије где је један од учесника по сваку цену желео да буде доминантан. На крају се прогурао да буде први који ће фотографисати. Оног тренутка када је стао испред девојке (која је професионални модел) укочио се и ни мацац. Да је жив видело се по томе што му низ лице клизе огромне грашке зноја. У покушају да разбије мучну тишину девојка се нашалила и рекла: “ајде за почетак проговори”. Наш фотографски јунак успео је да скупии снаге таман толико да изађе напоље. Није снимио ниједну фотографију.

Постоји неколико начина да почнете рад. Први је да спремите скице или списак идеја. Није лоше да пре снимања замолите модела да уради то исто и покаже како сам види себе. У сваком случају немојте бити “циција” и снимите неколико фотографија онако како ваш модел то жели и што је још важније направите фотографије на папиру и поклоните их. Ово је веома леп гест који додатно учвршћује поверење и свакако показује две ствари: вашу озбиљност и лепоту модела на фотографијама. Током снимања комбинујте чудне ствари како по питању сцене тако и делова гардеробе, испробајте разне поставке и врсте светла, дужину експозиције... И причајте јер ваш глас мора да води, да укаже моделу где и како да се постави и што је најважније шта да да покаже. А како ћете то извести већ је на вама. Најважнији савет који постоји јесте да не смете бити стидљиви!

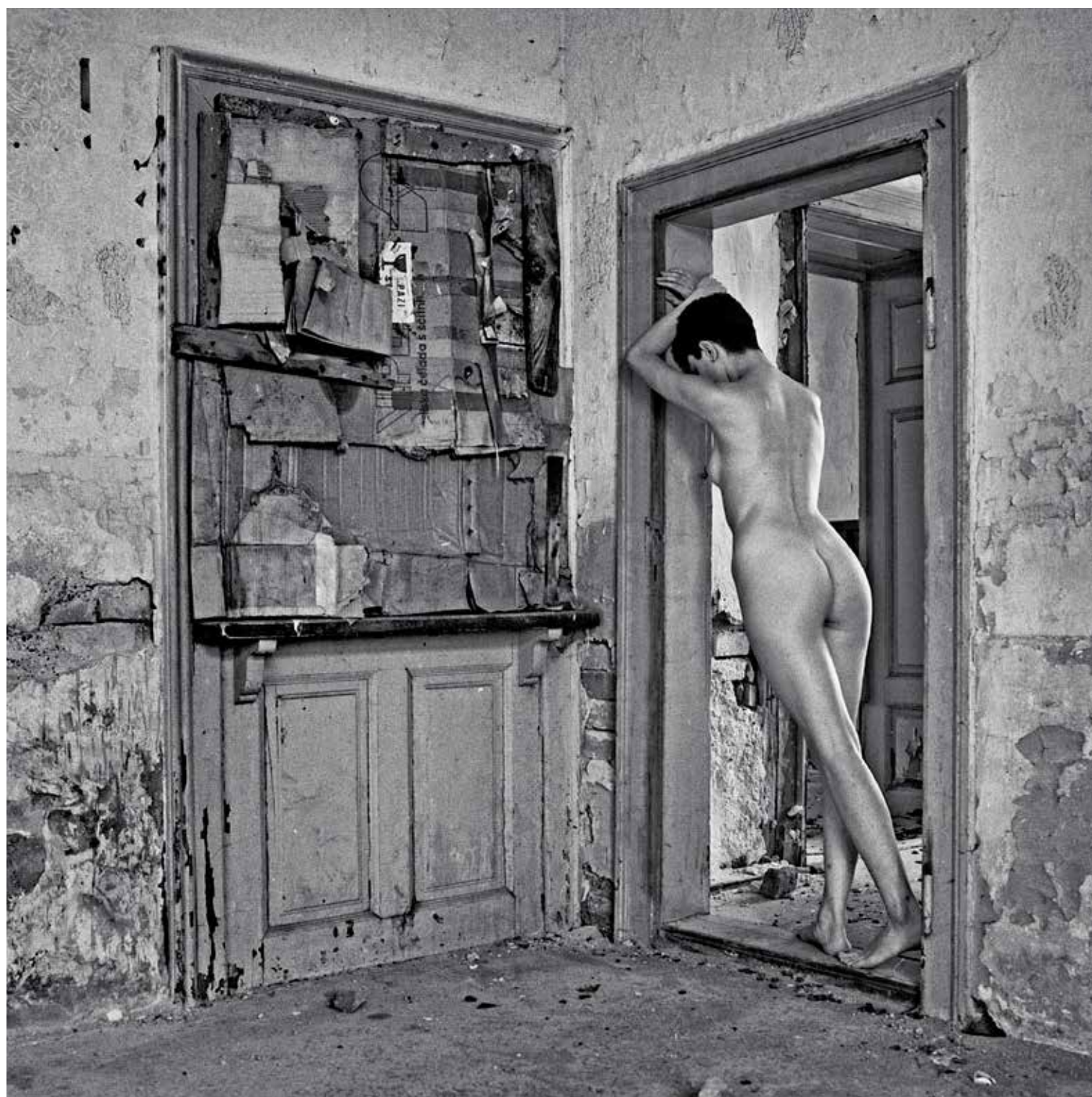

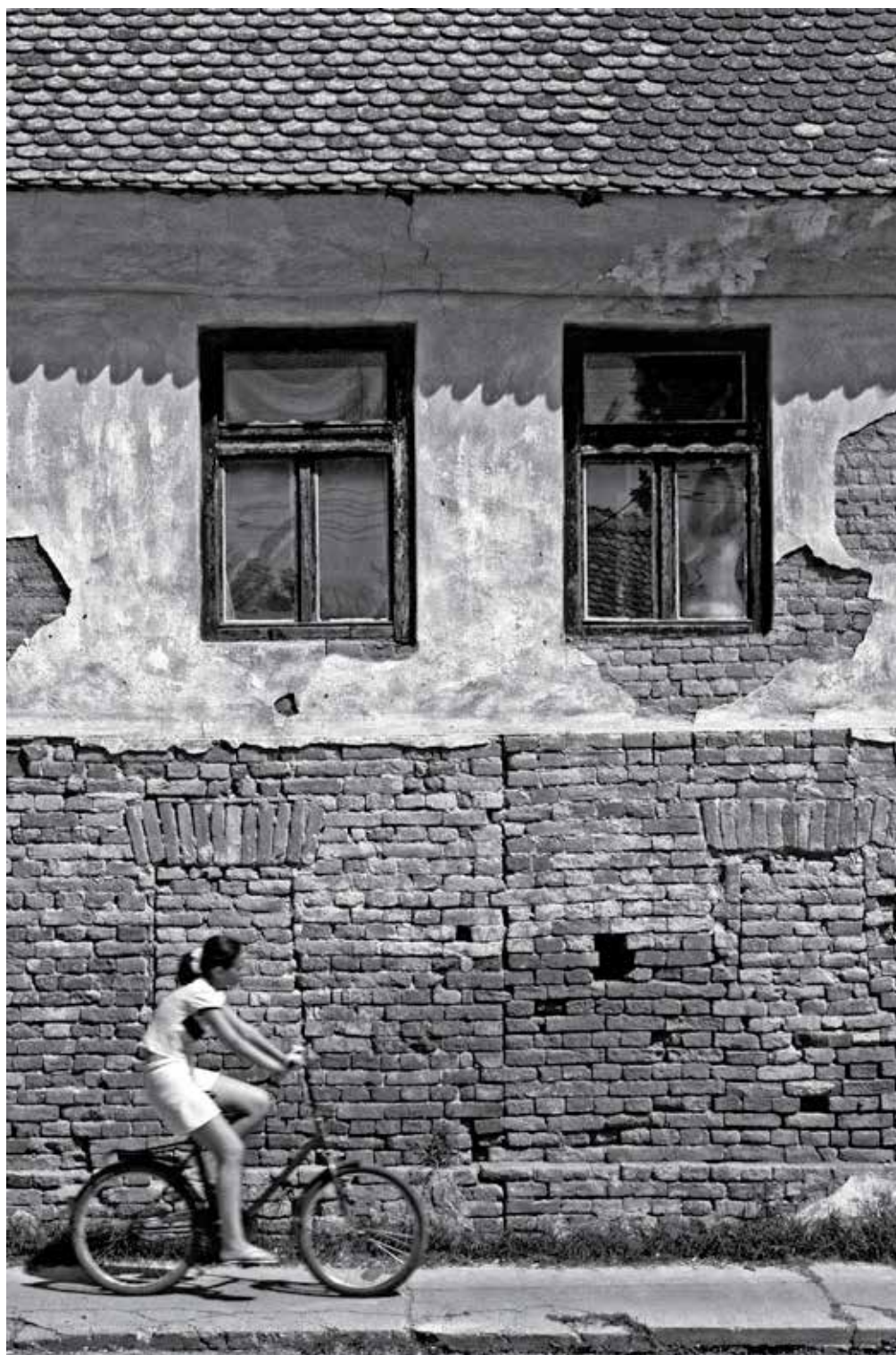

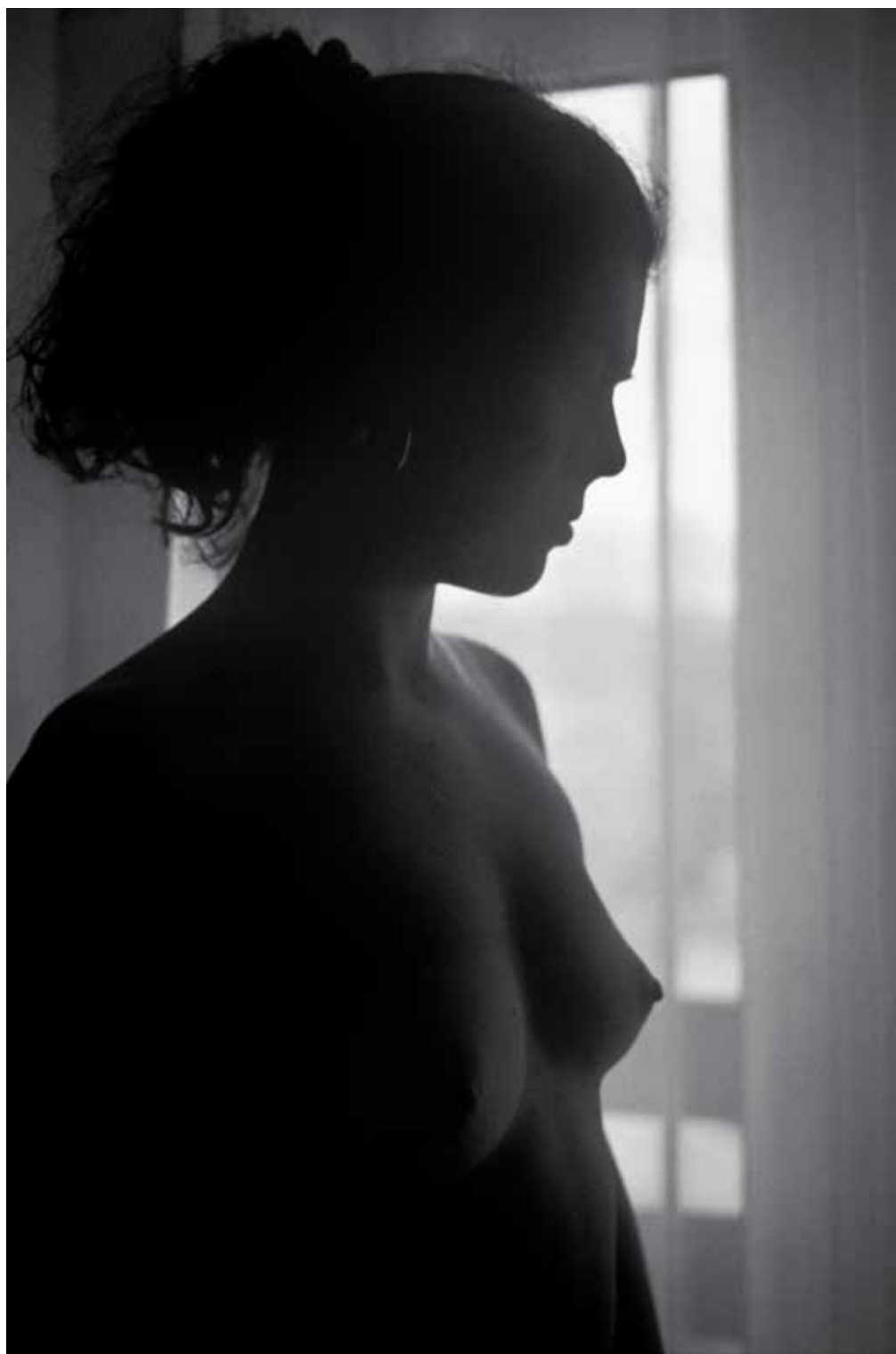

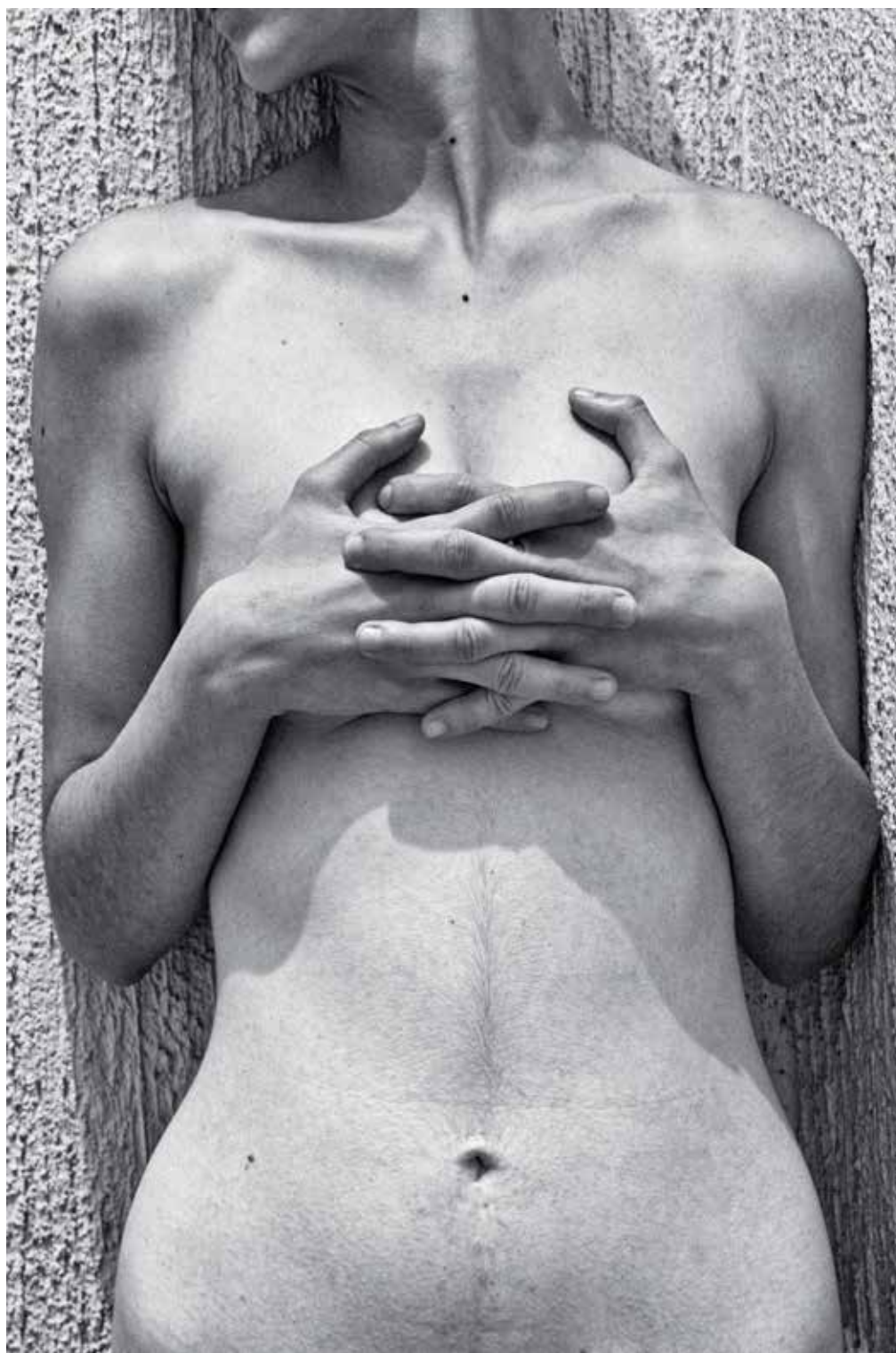

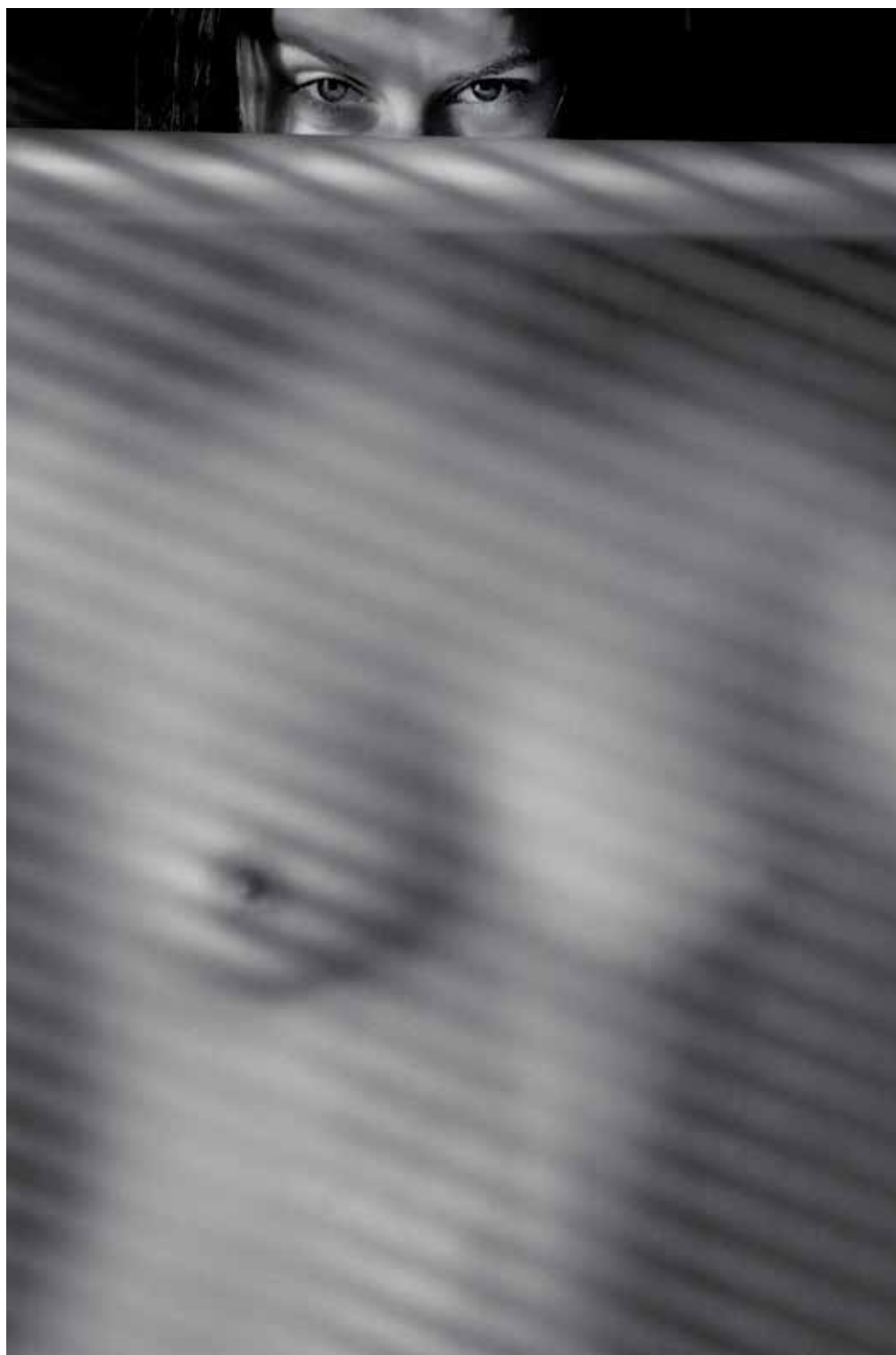

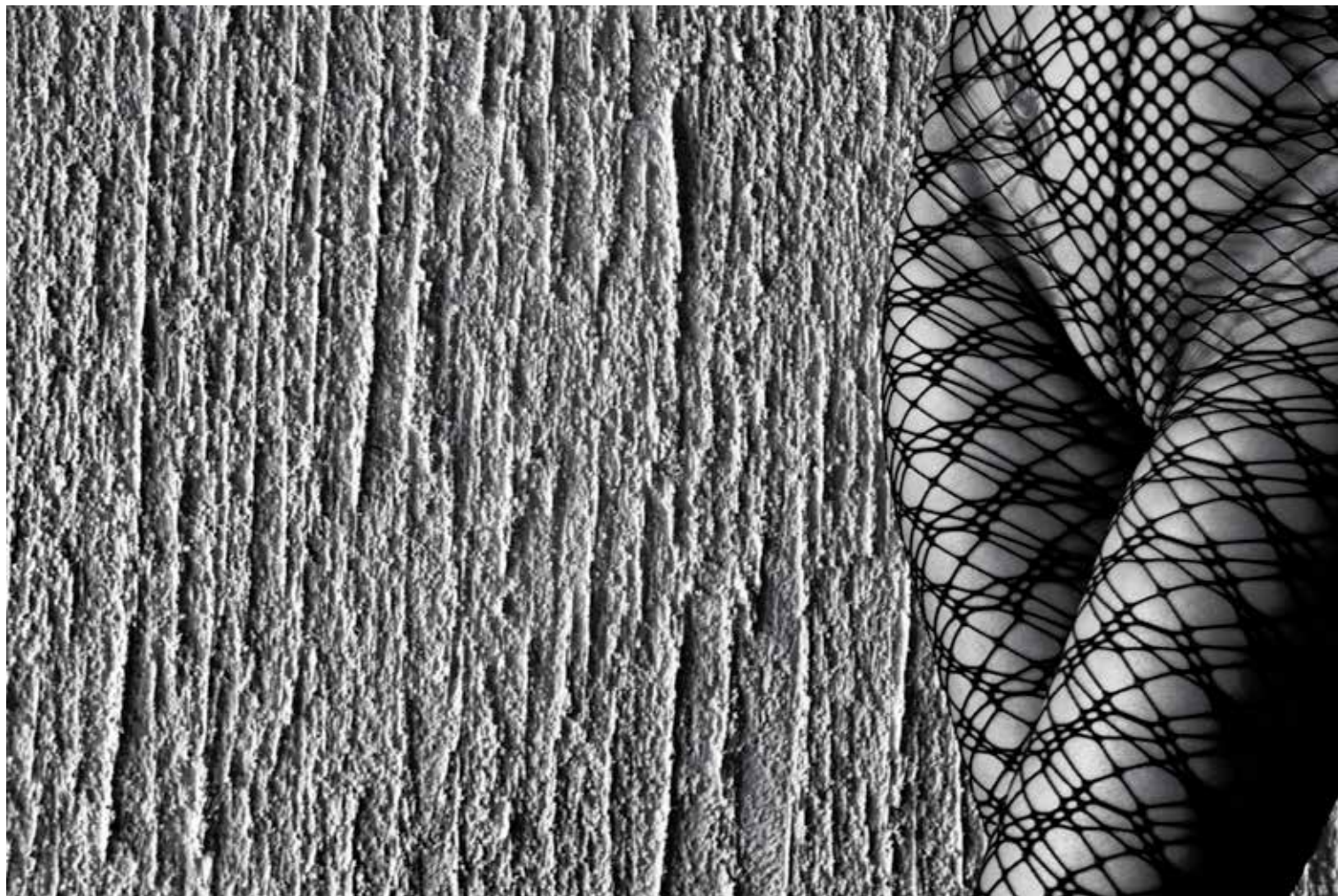

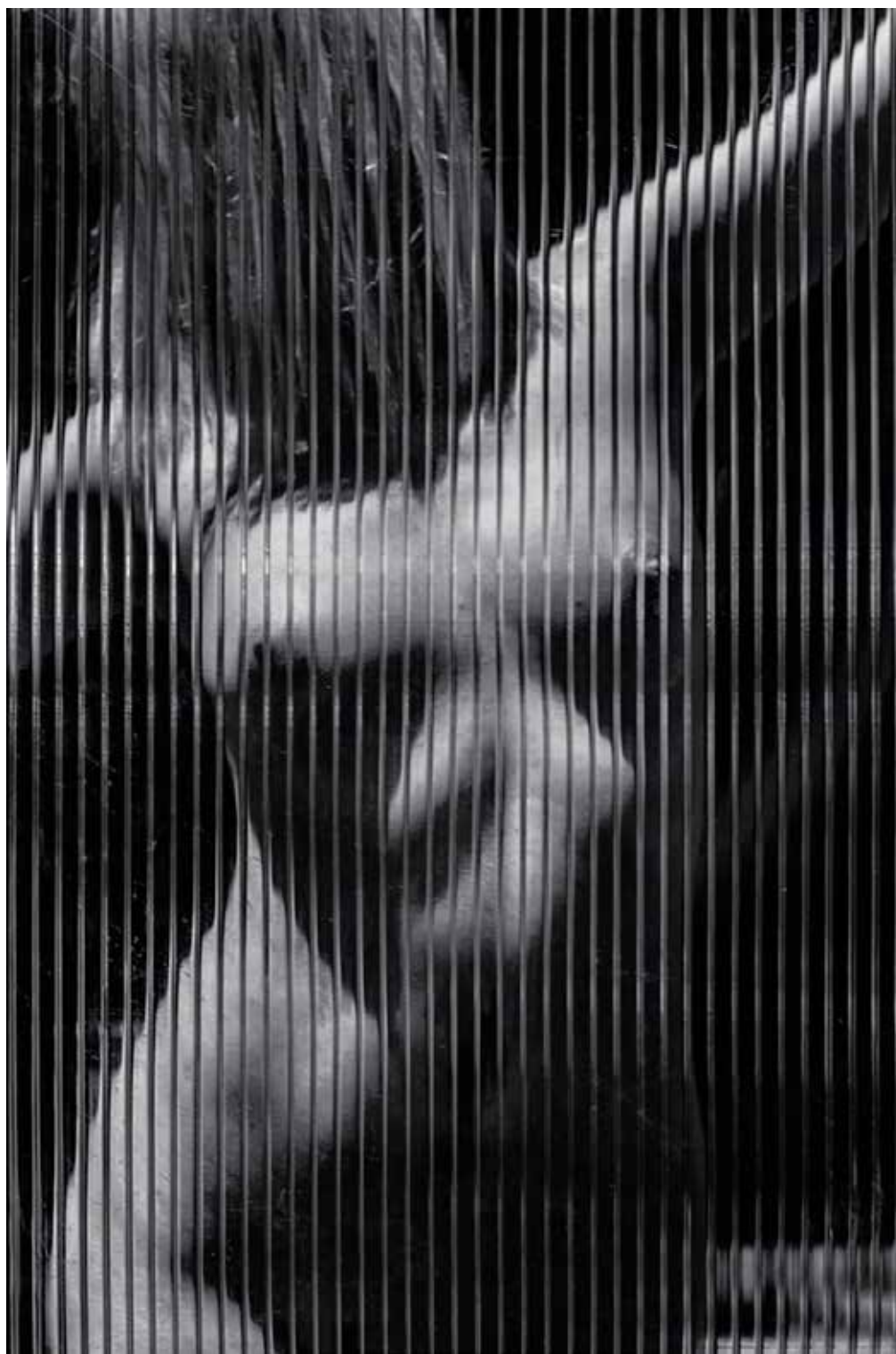

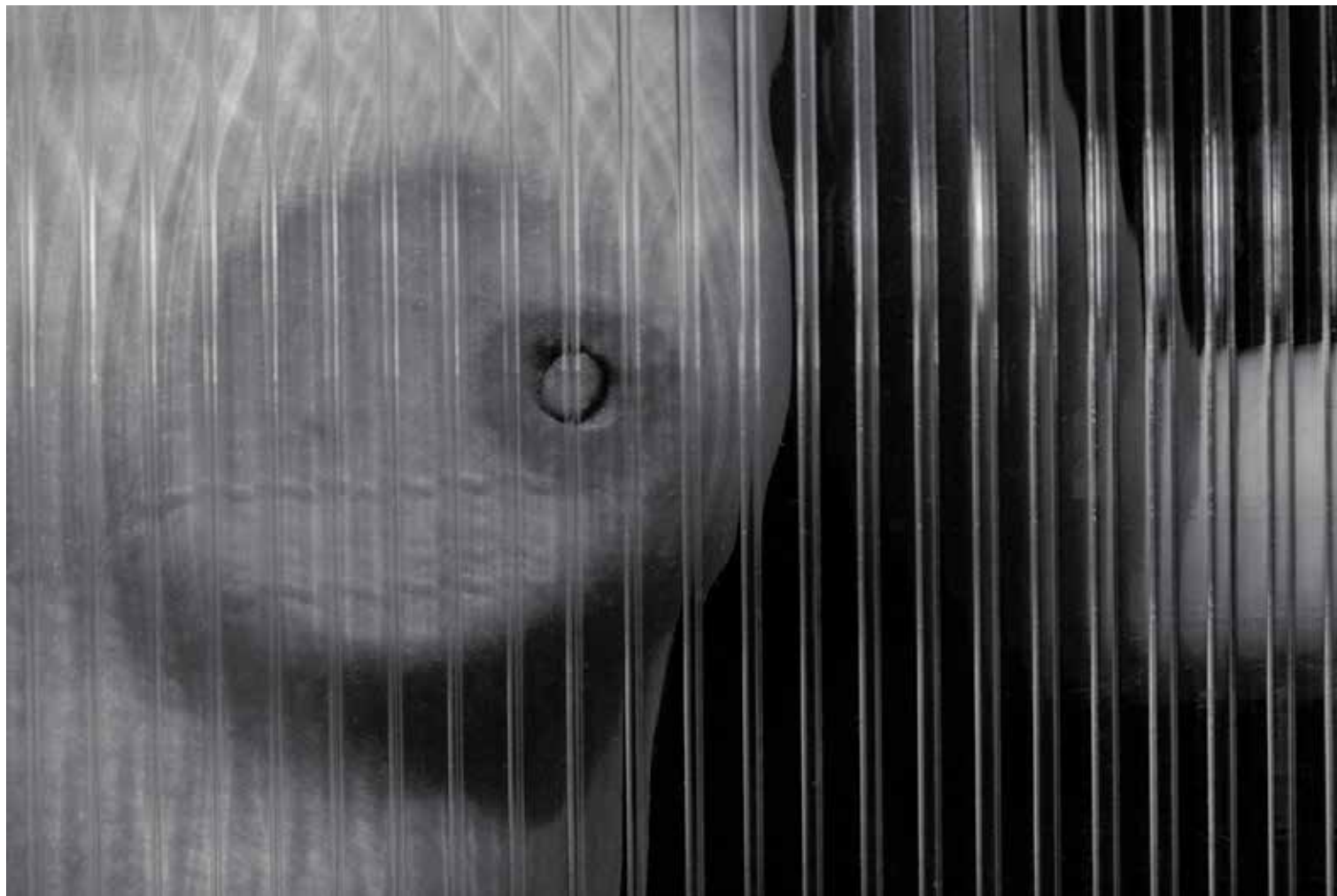

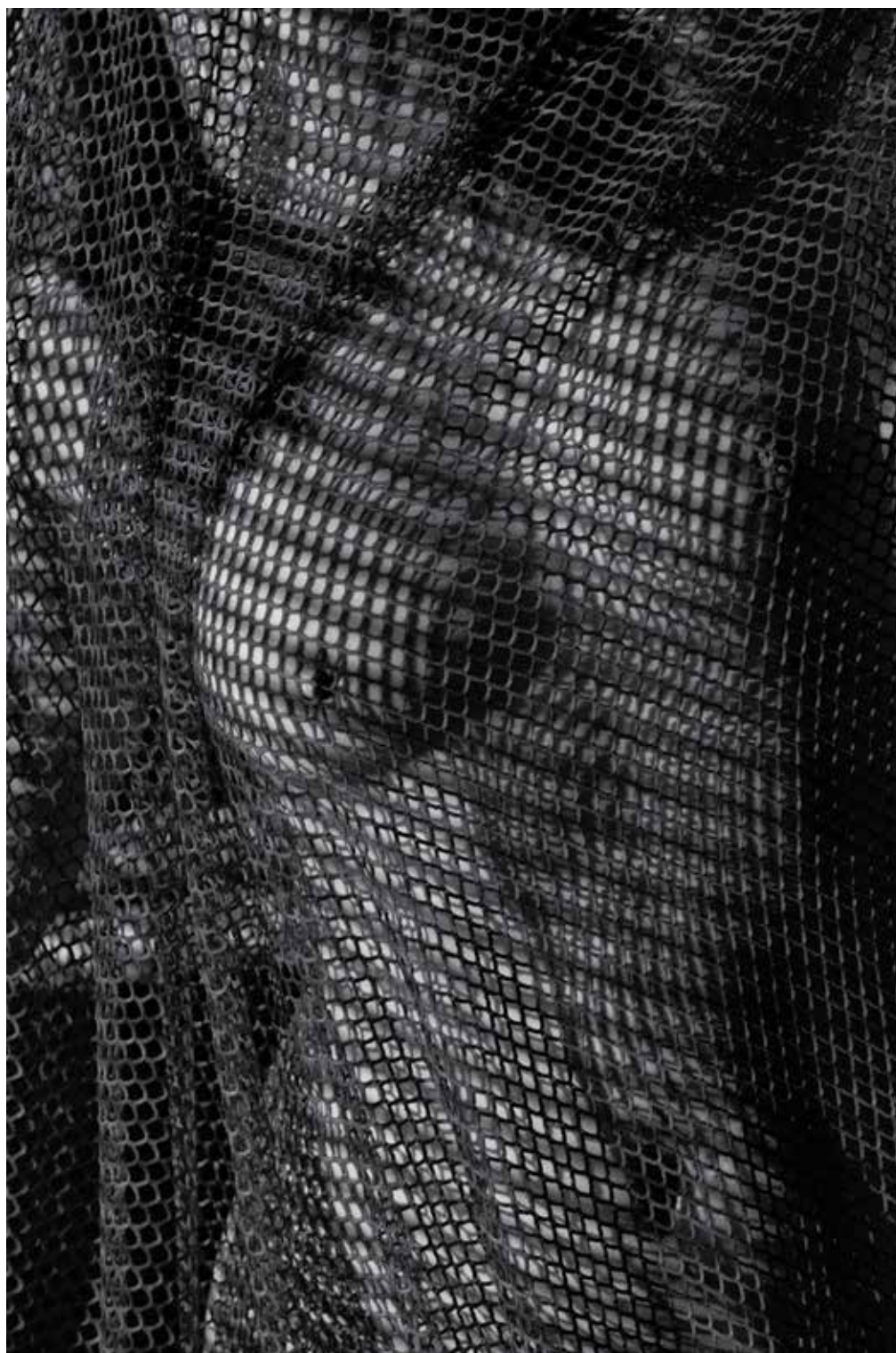

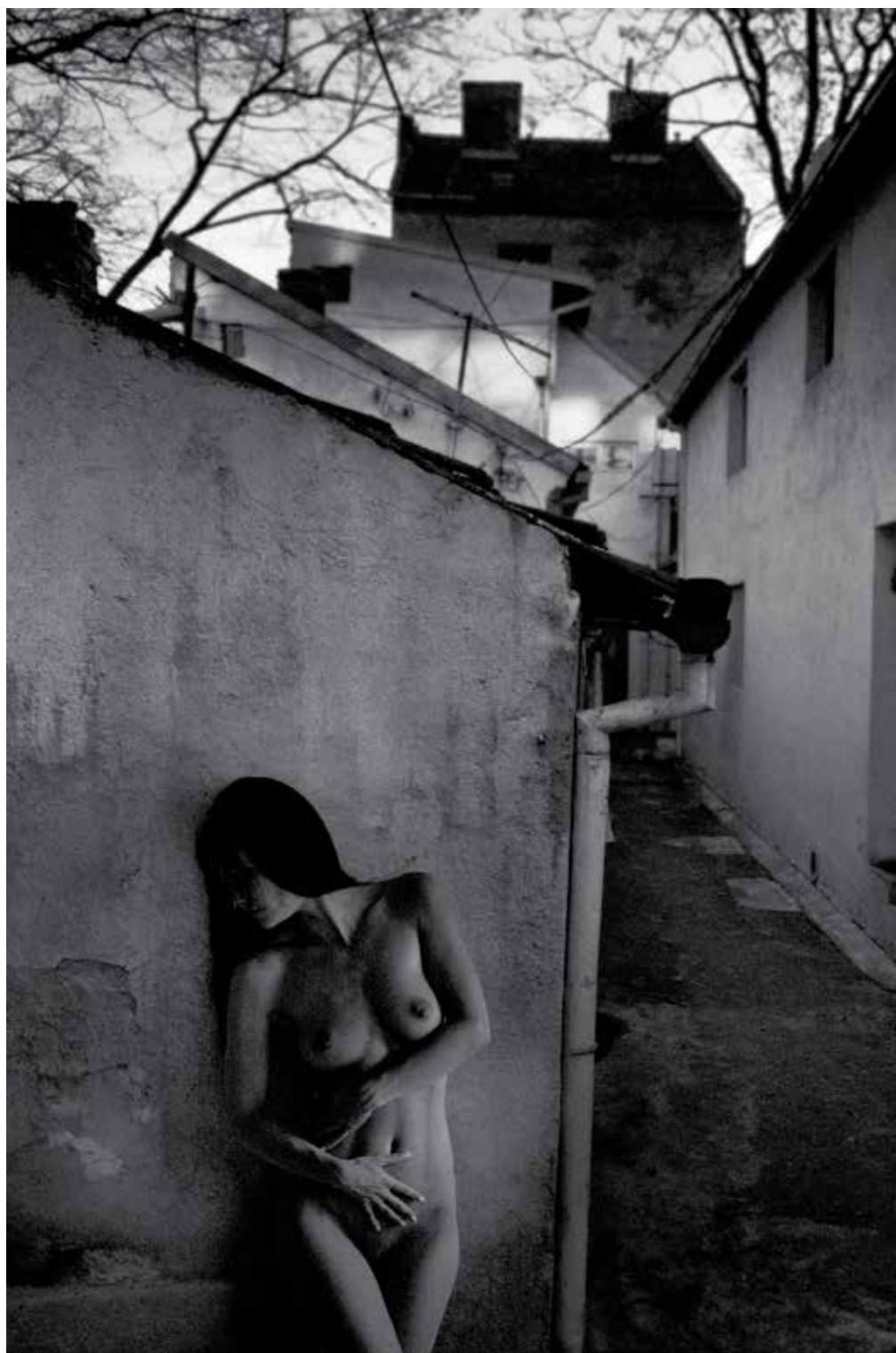

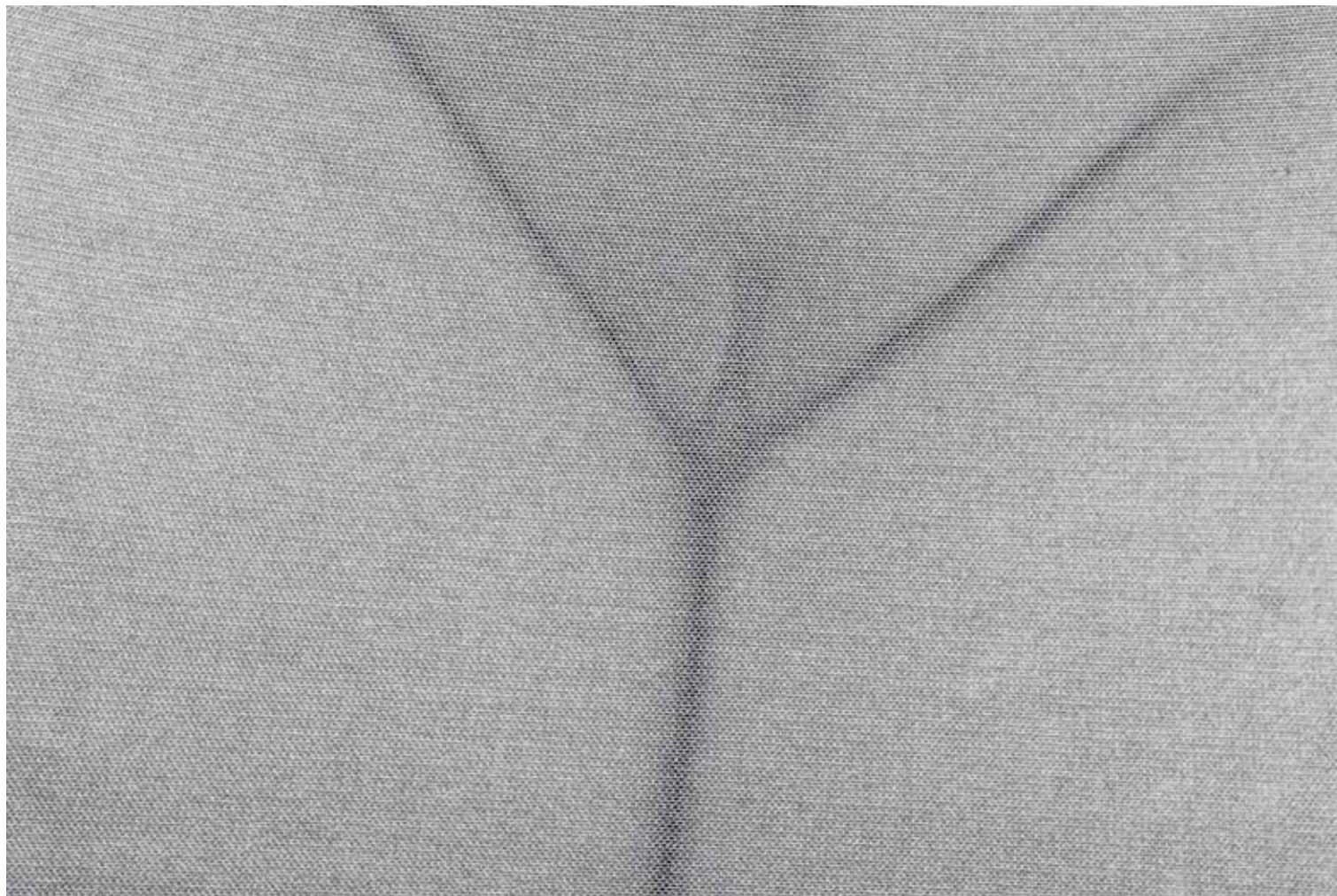

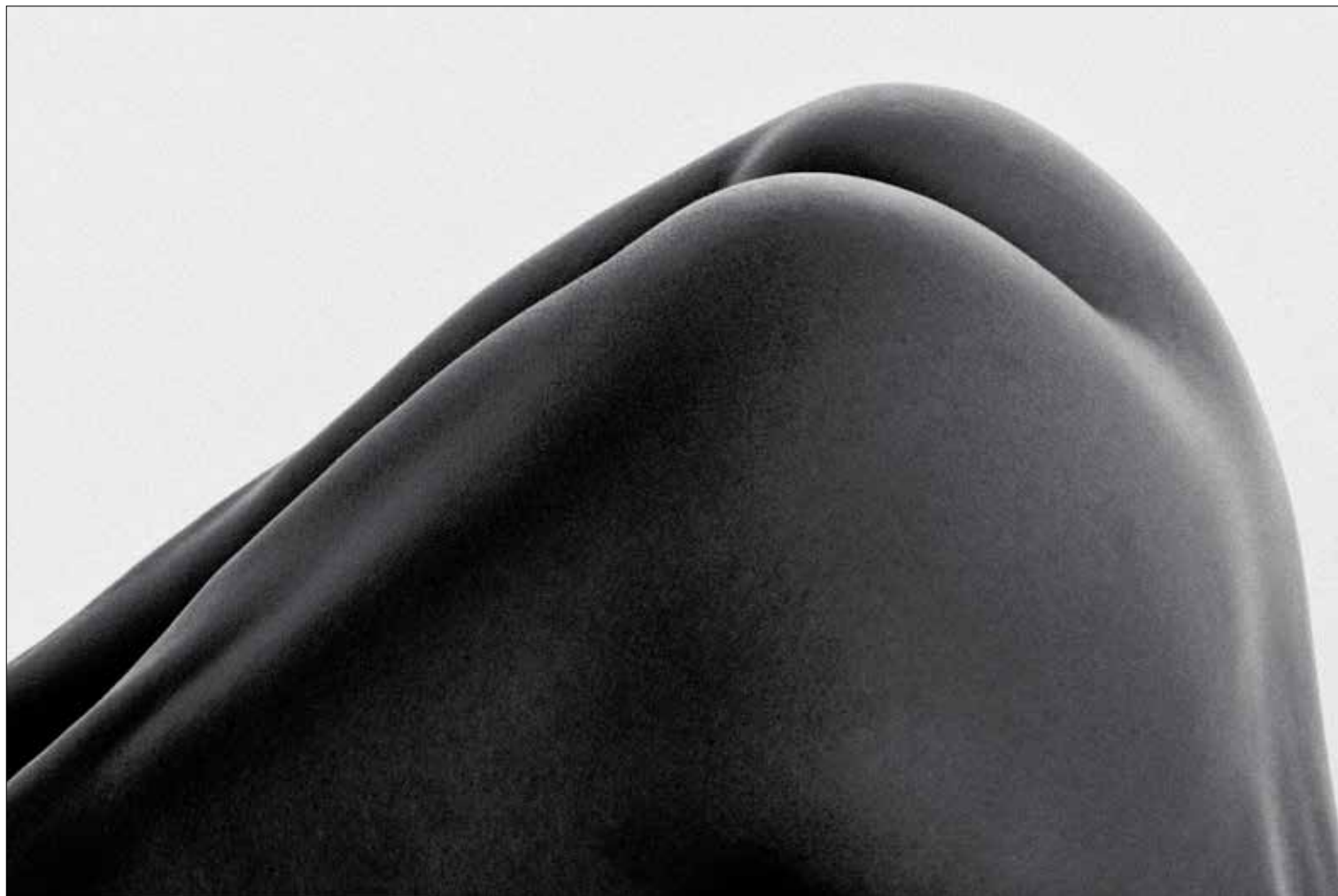

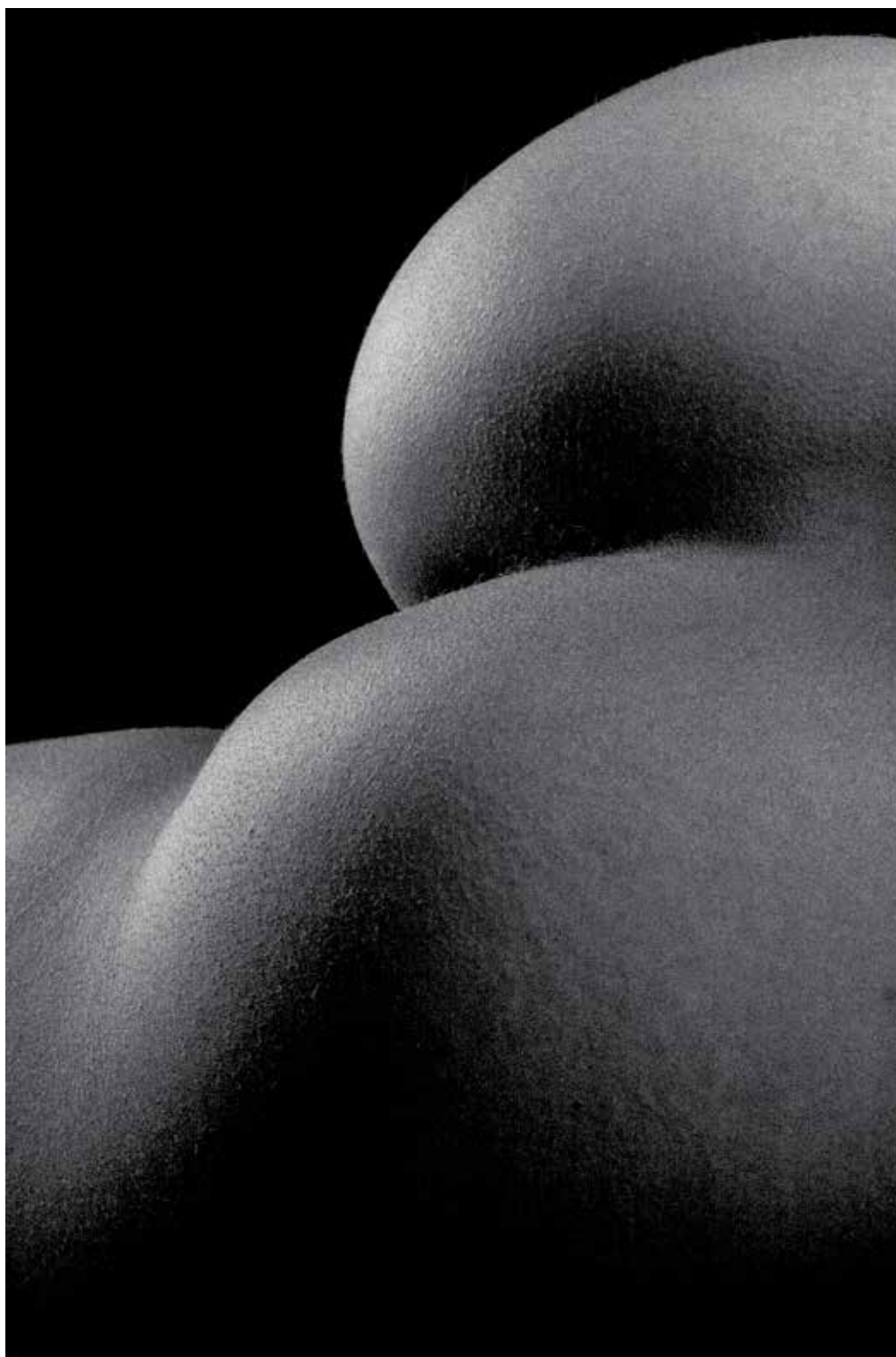

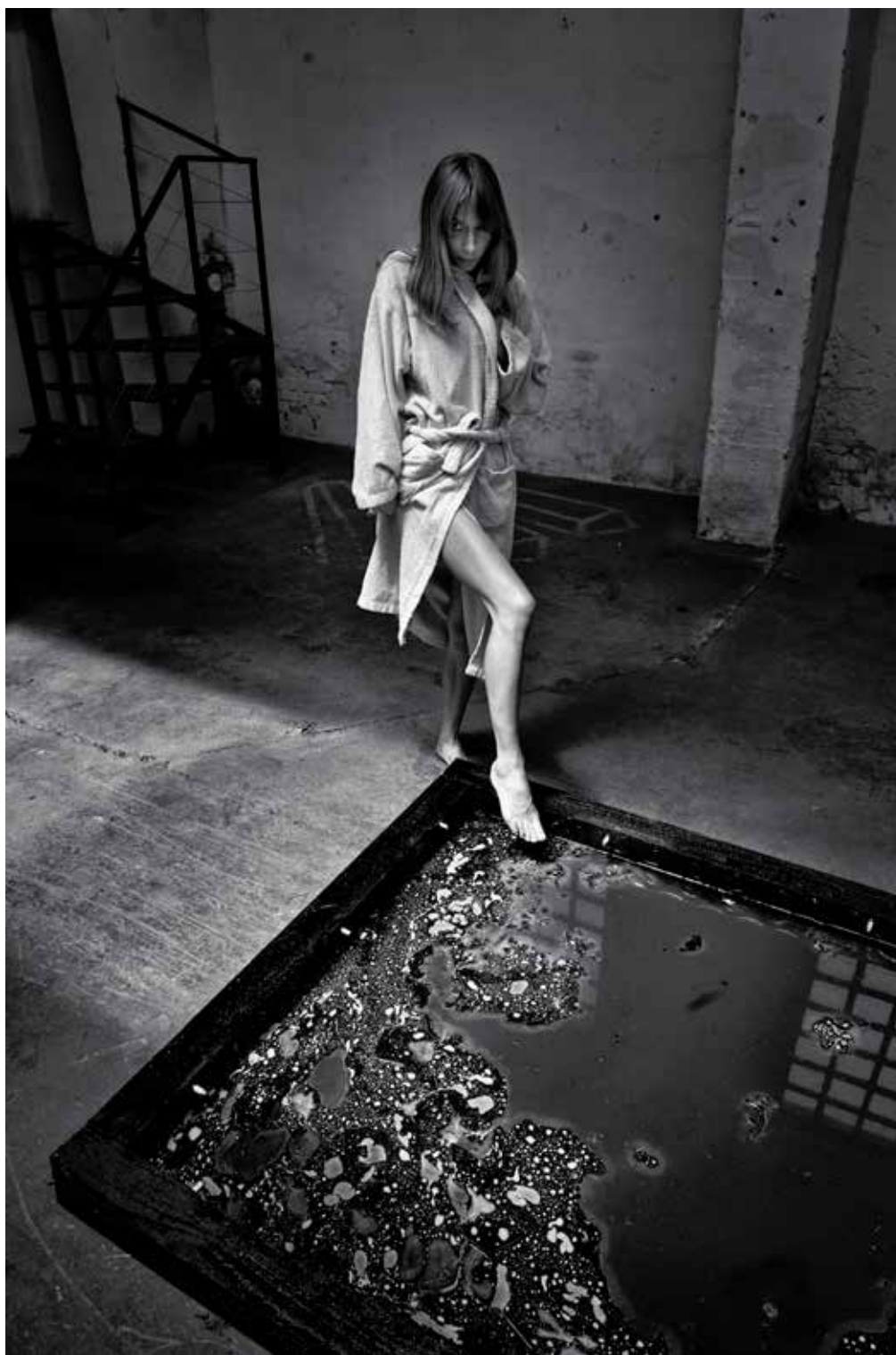

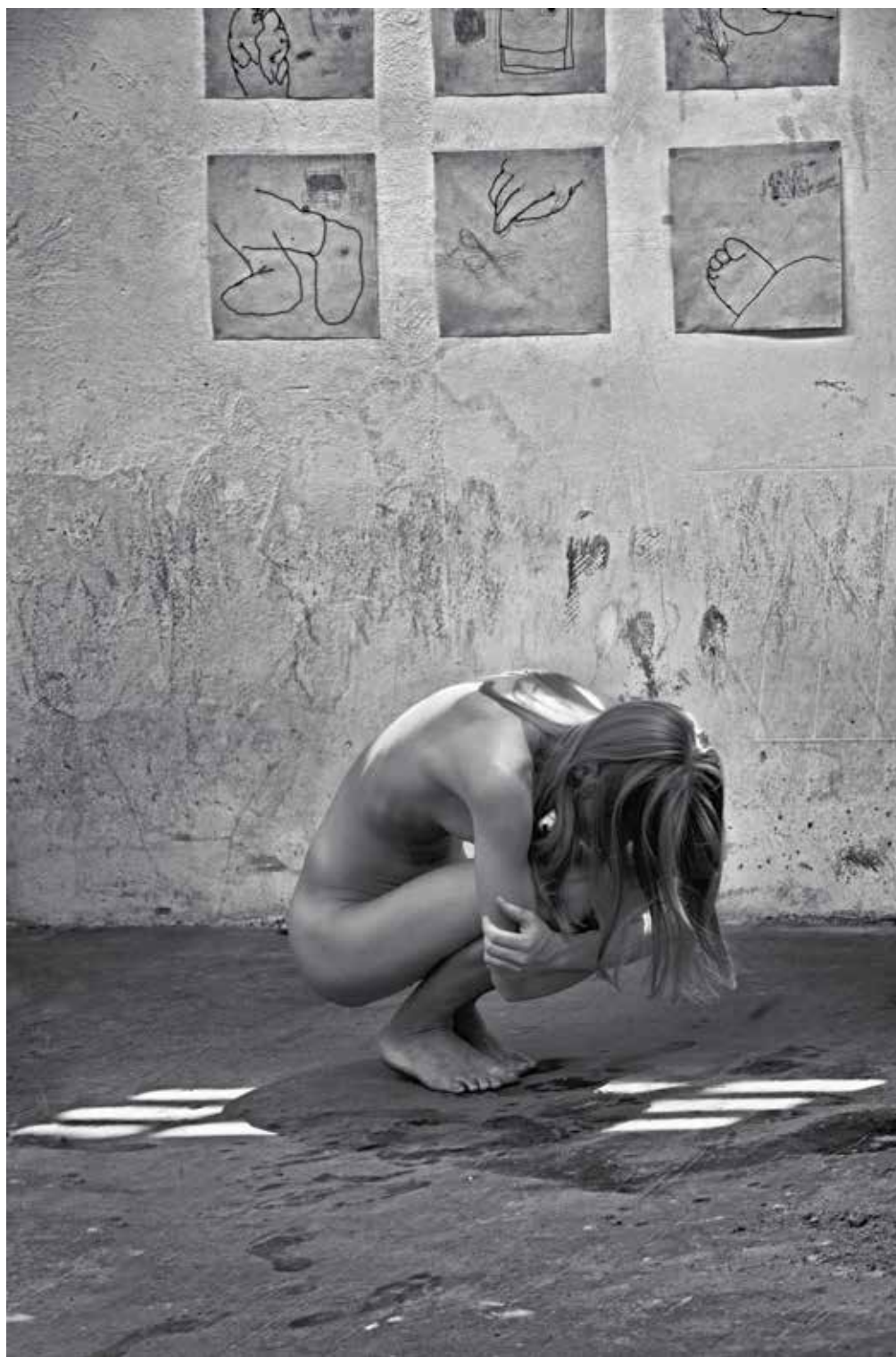

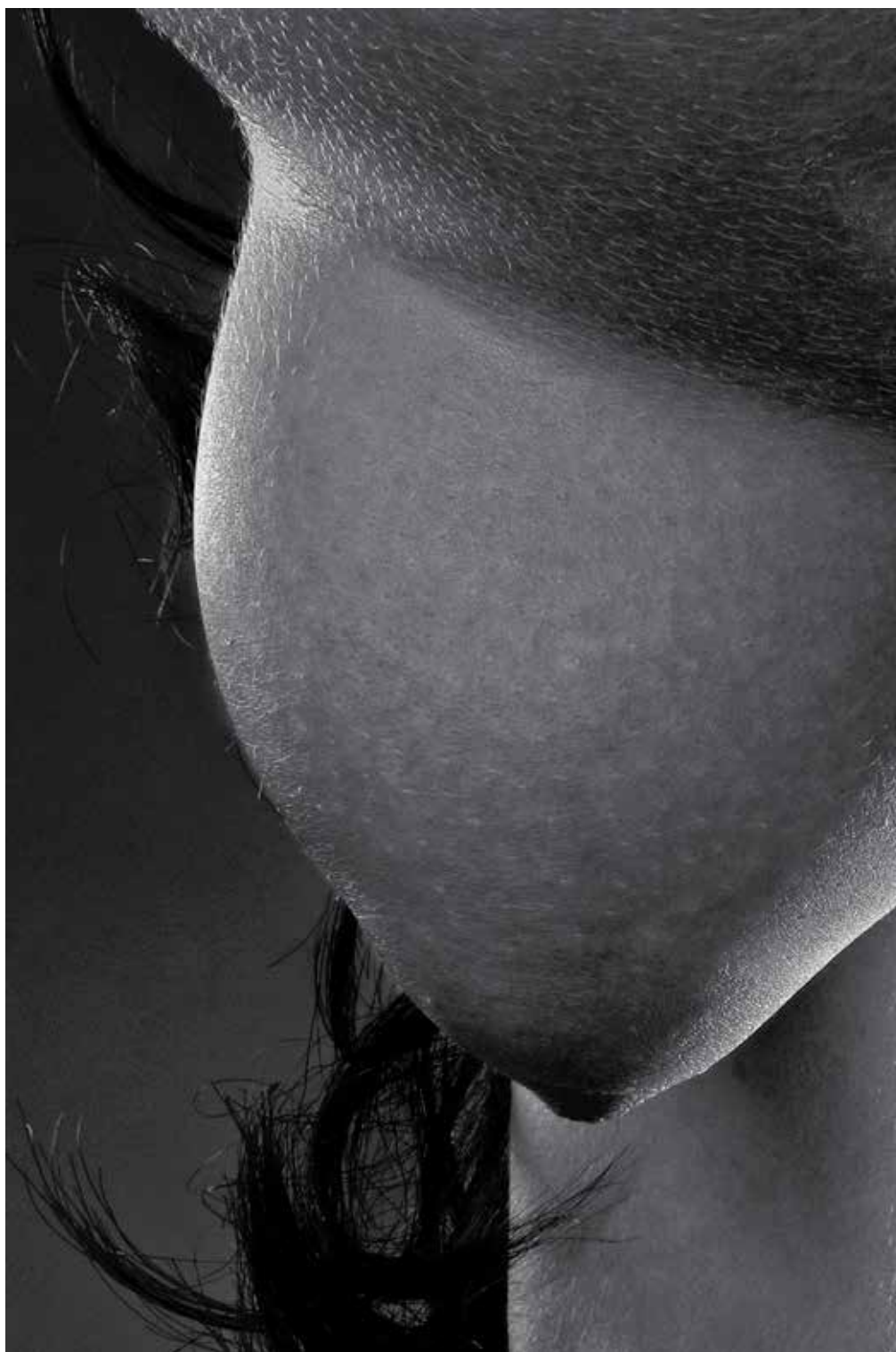

Милан Живковић

Рођен 29. фебруара 1960. године у Баваништу, Банат.

Од 1984. радио у Природњачком музеју у Београду као препаратор,
а од 1986. као фотограф и дизајнер.

Од 2000. до 2005. (као “freelancer”) радио фотографије и дизајн за
маркетинг одељење предузећа Direct Link.

Од 2002. до 2005. радио као уредник изложбеног програма
Фото-галерије Центра за културу у Ковину.

Од 2005. ради као уредник часописа за културу фотографије “РеФото”.

Први Nikon амбасадор у Србији.

Један од првих фотографа са Epson Digigraphie сертификатом.

Члан је УЛУПУДС-а.

milan.zivkovic@refoto.co.rs

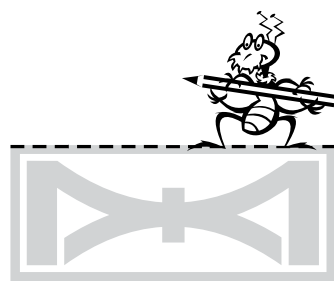
refoto.zivkovic@gmail.com

studioone

ReFoto

MMXIII